

[Alfred Jensen.]

dem, men man har ikke villet løse dem. Jeg kan nævne et par ting fra mit eget arbejdsområde, f. eks. behovet for ordentlige skurforhold. Arbejderbeskyttelseslovgivningen foreskriver ikke, hvilke skurforhold bygningsarbejderne skal have. Den foreskriver heller ikke, hvilke afstivningsforanstaltninger der skal træffes, for at jorden ikke skal skride sammen; den foreskriver heller ikke noget om, hvilke beskyttelsesforanstaltninger der skal træffes, for at folk ikke skal få hovedet smadret af nedstyrtende mursten. Den slags ting kan man meget vanskeligt få ordnet ved overenskomstforhandlingerne. Vi har endelig langt om længe fået bestemmelsen med hensyn til skurene, men alt det andet har man måttet ordne på arbejdspladserne bagefter ved idelige skænderier og strid, mange gange ved strejker. Den slags spørgsmål ordnes ikke ved overenskomstforhandlingerne, de skydes til side, nogle inden hovedbestyrelsen i fagforbundene har udarbejdet eller vil udarbejde deres forslag, andre når man kommer til forhandling. Det er alt det, der gør, at der er stor utilfredshed, og det burde dog det ærede medlem kende. Så meget forbindelse må han vel have med en arbejdsplads.

Det ærede medlem siger til mig, hvad jeg aldrig har bestridt, at de Samvirkendes ledere ikke supplerer stemmer op. Det ved jeg meget vel, det var heller ikke det, jeg sagde. Jeg sagde, at de Samvirkendes ledere giver deres direktiver til de kompetente forsamlinger: Sørg endelig for at få forslaget vedtaget!

Ja, jeg tror, jeg har svaret på det vigtigste af det, det ærede medlem fremførte. Der var måske lige spørgsmålet om det interesseforhold, der kunne være mellem mænd og kvinder. Jeg bestrider ikke, at der i visse forbund er vedtaget udtalelser om, at ligelønsprincippet skal være gældende, men hvis man virkelig satte alt ind på at støtte kvinderne i deres kamp, måtte det betyde, at når man ikke havde løst det generelt i forligsmandsforslaget, måtte man alene af den grund stemme nej, og jeg tror, at hvis man lagde hovedvægten på at få dette ligelønsprincip gennemført i forholdet kvinder og mænd også i andre fag, var det muligt at få det løst, men når man ikke gør det, viser det, at man netop ser bort fra de særinteresser, der kan være. Det er klart, at det må være en særlig interesse for kvinderne at få deres løn forhøjet. Når man ser bort fra dem, kan man kvæle alle de ønsker, der findes rundt omkring, men netop disse

ønsker, der ligger på forskellige felter, og som ikke kan sammenfattes under generelle linier, betyder, at arbejderne den ene gang efter den anden med stort stemmetal, mange gange med majoritet, stemmer et forligsmandsforslag ned. Det kan ikke efter vor opfattelse, og ejheller efter arbejderne, blive ved med at gå fremefter. Der må findes en anden og bedre løsning på forhandlingsanliggenderne end den, vi har i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Lindberg: Jeg vil blot sige til det ærede medlem hr. Alfred Jensen, at det er en forkert opfattelse, han har, når han tror, at de lave afstemningsprocenter i visse forbund skyldes, at de kompetente forsamlinger har suppleret stemmerne op. Hvis det ærede medlem hr. Alfred Jensen vil studere De samvirkende Fagforbunds beretninger, hvad han måske ikke gør, vil han opdage, at det altid er de samme forbund, der har de lave afstemningsprocenter, og det skyldes særlige forhold indenfor disse forbund.

Jeg tror, det ærede medlem i nogen grad befinder sig borte fra Danmark, når han vil hævde, at De samvirkende Fagforbunds ledere kan give forbundenes kompetente forsamlinger direktiver om, hvorledes de skal stemme. Når det ærede medlem tror, at de delegerede på de kongresser, som de er valgt til at deltage i af medlemmerne, lader sig diktere af dem, der sidder i ledelsen, tror jeg også, at han i tankerne befinder sig andre steder end i Danmark.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Alfred Jensen): Det kan naturligvis være meget sundt at studere de beretninger angående afstemninger, som de Samvirkende er i besiddelse af. Jeg tvivler ikke om, at man kan møde frem med visse ting, der tilsyneladende kan give det udseende af, at det ærede medlem har ret, men det, der... (Muntherhed) ... ja, tilsyneladende, jeg beskylder ikke det ærede medlem for at stå og fremsætte påstande mod bedre vidende. Men det, det drejer sig om, er jo, at der igennem år indenfor arbejderbevægelsen er oparbejdet en vis mistillid til ledelsen, en vis mistillid med hensyn til, om det er medlemmerne, der har det afgørende ord at skulle have sagt. Det må enhver, der har stået på en arbejdsplads, vide. Hvad hjælper det, man møder frem og stemmer, det bliver jo alligevel, som de andre vil.